

15. fejezet - Kémkedés

Harry és Ron aggodalmasan tébláboltak, míg Piton lezárta, több varázslattal is biztonságossá tette az ötágyas diákszobát, majd a fiúk legnagyobb meglepetésére az ajtó mögötti ágyra dobott egy feneketlen tarisznyát. Ron büszkén kihúzta magát, és Harry látta önelégült pillantásában, mennyire kedvére van, hogy még a varázsvilág leghírhedtebb kéme is értékeli a Weasley Varázsvicc Vállalat praktikus termékeit.

A bájjalmester egy malíciamutatót szedett elő, amit az éjjeliszekrény mellett a földre állított. A majd egy méter magas, csúcsíves, rúnákkal körbevéssett keretű tükör homályos felületén kusza, elmosódott árnyalakok mozogtak.

Harrynek nyomban eszébe jutott a gyanuszkóp, amelyet magával hozott. Kissé kapkodva előkotorta, és az éjjeliszekrényére tette a máris lassú forgásba kezdő, és alig hallható, figyelmeztető zümmögést hallató gömböt.

Pandora és a két fiú a férfi intésére helyet foglalt a szoba közepét elfoglaló ötszemélyes, kerek asztalnál. Piton még egyszer körülnézett, majd lehallgatás elleni védőbűbájokkal látta el a szellőzőket is. Amikor végzett, hátát az ajtónak vetette, karját összefonta maga előtt, és végigmérte a társaságot.

- Kérem az előadáson készített jegyzeteket!

Pandora két tekercs gyöngybetűkkel írt pergament vett elő, míg Harry egy sűrűn teleírt, s a sietségtől szinte olvashatatlan írású tekercset helyezett mellé az asztal közepére. Ron szégyenkezve kotorta elő négyrét hajtott, alig fél oldalnyi, macskakaparásszerű írományát, és vöröslő füllel a többieké alá dugta.

Piton egy fintorral díjazta a Weasley fiú tettét, miközben helyet foglalt az asztalnál. Mindegyik jegyzetet átfutotta, írt aljuk néhány megjegyzést, és amikor végzett, visszadobta őket az asztalra.

- Máskor szívesen szakítanék időt az értékelésre, ezúttal azonban nincs időm a szót vesztegetni rá, fontosabb dolgunk lévén. A véleményem megtalálható a lapok alján. - Ron arcáról lerítt a megkönnyebbülés. - Ma este néhány apró részlet megvilágosodott számunkra. Halljam, melyek ezek, Potter!

Harryt egyáltalán nem zavarta a vizsgáztató stílus, ezúttal inkább örömét lelte benne, hogy bizonyíthatja remélt rátermettségét az auror hivatásra.

- Devon Malfoy azonnal felismertük Ronnal - kezdte Harry. Pandora felé fordult, akinek tágra nyílt pillantásán látszott, hogy újdonságként hatottak rá szavai. - Draco Malfoy, másfél évvel ezelőtt az ő alakját viselte, amikor anyjával meglátogatták az apját az Azkabanban. Akkor aránylag könnyen ráismertünk, és először most is arra gyanakodtunk, hogy őt látjuk melletted az étkezőben. Az előadáson vált nyilvánvalóvá, hogy ezúttal mindkét unokafivér jelen van, méghozzá úgy tűnik, a saját alakjukat viselik.

- Tehát Devon Malfoy nem más, mint az igazgatónő fia, Devon Armadillus! - vont le a következtetést büszkén Ron, hogy valamit ő is hozzátegyen.

- Várható volt, hogy az előkelő rokonok a Malfoy család köröztetése óta nem szívesen használják ezt a nevet. Nem csoda, ha az igazgatónő is elővette a lánykori nevét - jegyezte meg Piton.

- Sajnálom, sejtelmem sem volt, hogy kivel állok szóba - mentegetőzött elkomorodva Pandora.

- Ha tudta volna, kivel áll szemben, nem játszhatta volna ilyen jól a szerepét - nyugtatta meg Piton. - Láttam, hogy vacsoránál kerülte a fiatalember társaságát, de arra kell kérnem, ezentúl ne tegye. - A két fiú döbönt tekintettel bámulta a férfit, ám Pandora nem látszott meglepettnek. - Ha ő közeledik magához, nyugodtan álljon vele szóba, ám arra kell kérnem, nagyon alaposan fontolja meg mit mond, és végig tartsa lezárva az elméjét!

- Rendben van. Igyekszem minél több információt kiszedni belőle, ha alkalom adódik ilyesmire.

- Készüljön fel rá, hogy nem lesz könnyű dolga. Ha a családi hagyományokat követi, akkor ő is a félrevezetés nagymestere lehet, fiatal kora ellenére is.

- Mi értelme van ennek a játzmának? - firtatta Ron. - Mindannyian tudjuk, hogy ők magát akarják, hogy bosszút állhassanak.

- Ki kell várnunk, amíg elárulnak valamit a terveikről, illetve elsősorban Narcissa Malfoy hollétéről - magyarázta Piton, kissé ingerülten reagálva az értetlenségre.

- Ez végül is érthető, de mi mit fogunk tenni? - bukott ki a kérdés Harryből.

- Holnap mindannyian részt veszünk a programokon. Az előadáson szépen jegyzeteltek, a főzésbemutatón szintén. Mindenki játssza a maga szerepét. A legfontosabb azonban az, hogy végig megfigyelés alatt tarthassuk a három célszemélyt: az igazgatónőt, Draco és Devon Malfoyt. Ezen kívül minden egyéb szokatlan jelenségre éberem ügyelnünk kell, hátha más is részt vesz az összeesküvésben a vendégek vagy a tanári kar tagjai közül.

- Tehát nem csinálunk semmit - nyögött fel Ron, a szeméit forgatva.

- Annak is eljön majd az ideje - felelte Piton. - Gyanítom, sokkal hamarabb, mint szeretnénk.

- Van valami egyéb utasítása? - kérdezte Harry.

- Pandora elsősorban Devonra figyeljen, hiszen ők egy asztalnál étkeznek, és azonos státuszban szerepelnek. Dracót majd én veszem kezelésbe, hiszen feldobta nekem a labdát, biztos vagyok benne, hogy állandóan a közelemben lesz, és várja a reakciómat. Ti ketten egyelőre nem hívtatok fel magatokra a figyelmet, de biztos vagyok benne, hogy tudják, hogy hozzám tartoztok. Húzódjatok a háttérbe, és vigyázzatok, el ne áruljátok magatokat valamivel. Biztos vagyok benne, hogy ismeretlen arcú ellenfelek is szerepelnek a játszmában, bárki közéjük tartozhat.

- Gondolja, hogy most már nyílt támadásra kell számítanunk? - kérdezte kertelés nélkül Pandora.

- Ez nem vallana rájuk. Ha alapos munkát akarnak végezni, talán van még egy kis időnk, mielőtt lépnek. Lucius mindig is szerette a színpadias húzásokat, ezért feltételezem, hogy ezúttal is egy látványos, vagy legalábbis jelentős eseményhez köti majd támadását. Talán a főzési bemutató lesz ez, vagy a rendezvényzáró bankett. Két napunk van a megfigyelésre, és a cselekvésre, azután meg kell tartanunk a bemutatót.

A következő pillanatban kopogtatás hallatszott. Mindannyian megdermedtek, csak Piton őrizte meg szokásos lélekjelenlétét. Megszüntette a védővarázslatokat, majd pálcáját előreszegezve az ajtó holtterébe húzódott, és intett, hogy bocsássák be az érkezőt. Harry talárja ujjában pálcáját szorítva, nyitott ajtót.

A küszöbön egy tágra nyílt, barna szemű, szétálló fülű, tetőtől talpig szőrrel borított házimanó állt.

Harry és a szobában lévők egy pillanatra megbénultak a meglepetéstől. Az ajtó mögött álló Piton kérdő tekintetét észre sem vették, csak bámulták a számukra szokatlan jelenséget. Alaposabban megszemlélve a manó éppen olyan volt, mint bármelyik eddig látott házimanó: apró termet, hegyesen végződő lapátfülek, teniszlabda nagyságú szemek, ám a vékony karokat, lábakat, a csontos törzset, sőt még a feje búbját is egészen a homlok vonaláig selymes, kakaóbarna szőrzet borította.

- Morty elnézést kér a zavarásért, de nem találta a szobájában Perselus Piton bájitalmester urat - motyogta reszketően tördelt kezekkel a fürcsa kis lény.

- Mit akarsz? - perdült elé az ajtó mögül a varázsló, addigra eltűntetve pálcáját.

- Morty a szálláshoz tartozó házimanó, ezért jelentkezni jött, szüksége van-e valamire az úrnak. Reggelre visszahozom a mosott ruhát, és a reggeli ideje alatt kitakarítom a lakosztályt, ha kívánja.

- Arra semmi szükség. Hozzászoktunk, hogy rendet rakjunk magunk után, és a ruhánkat is ki tudjuk mosni - vetette oda Piton, és be akarta csukni az ajtót a manó orra előtt.

Harry előre lépett, és lehajolt az alacsony figurához.

- Köszönjük szépen, Morty, de úgy néz ki, nincs szükségünk a szolgálataidra. Pihenj nyugodtan, amíg itt vagyunk.

- Ó, fiatalúr, nagyon kedves, de Morty mindig kap valami megbízatást, nem fog unatkozni. Még azt hinnék, hogy felesleges, és elcsapnák a szolgálatból. - A szörmók tisztelettel meghajtotta magát. - Ha mégis kívánják Morty szolgálatait, érintsék meg varázspálcáikkal az ajtókra festett manófejek egyikét. Érezzék jól magukat a Durmstrangban! - Ismét meghajolt, ezúttal szinte a földig, majd a folyosóra nyíló ajtót használva távozott.

- Nahát, ez úgy festett, mint egy kicsinyített jeti! - vigyorgott barátjára Harry, miután bezárta az ajtót.

- Azért igazán kérhettünk volna némi pótvacsorát a konyháról... - morogta válaszul Ron.

Piton elhúzta a száját a fiú mohósága hallatán.

- Az északi országokban a meleg bundát viselő manókat alkalmazzák, mivel ruhát ritkán adnak nekik, viszont így jobban bírják a hideg, téli időszakot - magyarázta Pandora.

- De miért nem hoppanálva érkezett? - kérdezte elgondolkodva Harry.

- Amit láttál, az csupán megtévesztés - válaszolta Piton. - A manók itt is tudnak a maguk módján hoppanálni, azonban szigorúan tilos tanári engedély nélkül megtenniük. Kizárólag vészhelyzet esetén használhatják ezt a képességüket. Itt ez a biztonsági előírás.

- És persze mindig engedelmességek! - fújtt egyet Ron, bizalmatlanul csóválva a fejét.

- Ha meg akarják tartani az állásukat, és nem akarják, hogy a fejük ajtódísznek legyen fellógatva, azt kell tenniük - felelte a férfi, majd Pandorához fordult.

- Ajánlatos lenne ellenőriznem a szobáját, mielőtt nyugovóra térne.

- Köszönöm, azt hiszem, utána nyugodtabban fogok aludni.

***

Amint Harry és Ron egyedül maradtak, mindketten lerogytak a sajátjuknak kiszemelt ágyra.

- Valahogy nem tudom elképzelni, hogy Piton itt fog aludni velünk egy szobában - nyögte Ron a plafont bámulva. - Ezzel a legrosszabb rémálmom válik valóra.

- Ne vacakolj már, Ron! Már egész jól bírod a jelenlétét, és a stílusát is kezded elviselni. Sokat fejlődöttél, ezt is túl fogod élni.

- Azt hiszem, ez túl nagy ugrás nekem egyszerre.

- Gondold azt, hogy ez egy küldetés, beépített ember vagy, és álcáznod kell magad. Mindent ki kell bírnod, nehogy lelepleződj az ellenség előtt - próbálkozott Harry.
- Azt ötlet jó, csak egyetlen gond van: az, hogy ez mind igaz! - fanyalgott barátja.
- Próbálj arra koncentrálni, mennyi mindent tanulhatunk tőle, hátha ez segít - javasolta Harry, bedobva utolsó ütőkártyáját.

***

Ezalatt Piton ismét ellenőrizte a Pandora rendelkezésére bocsátott luxuslakosztályt.

- Semmi nem utal rá, hogy bárki járt volna itt. Feltehetőleg a manó is csak bekopogott, azután rögtön odaát próbálkozott.

- Gondolja, hogy betörnek ide az éjjel?

- Nem hinném, de a biztonság kedvéért a folyosóra nyíló ajtóra is tesztek riasztóvarázslatot.

A boszorkány leült a baldachinos ágy szélére, és fáradtan a karjaira támaszkodott. Piton elgondolkodva nézte néhány pillanatig. Egyszerre látta maga előtt Arduunia arcát, és képzeletében a nő saját vonásait: ezüstösen ragyogó, sötét szemeket, amint nemrég kutatástól fáradtan ült a pergamenek fölött.

- Úgy látom, kimerült. Pihenje ki magát, mert nehéz napok állnak előttünk.

- Maga mindig ilyen jól bírja a hasonló helyzeteket?

Piton az ajtó felé indult, de a nő hangja megállította. Visszafordult, és összefonta a karjait maga előtt.

- Több, mint tizennyolc éven át napról napra váratlan események irányították az életemet. Ezalatt sohasem lehetett tudni, mennyi időm marad alvásra, mikor kell ismét csatasorba állnom, vagy szerepet játszanom. Ma már az a furcsa, amikor semmi sem zavarja meg a pihenésemet.

- Nem lehetett könnyű, amikor vége lett mindennek - jegyezte meg Pandora.

- Néha úgy ébredek fel, hogy hiányzik az életemből a jól megszokott kiszámíthatatlanság - meredt a levegőbe a férfi, majd arca ismét zárkózottá vált, amikor kifelé indult. - Ezen a héten azt hiszem, nem lesz okom ilyen irányú panaszra.

***

A következő két nap alatt szigorúan szabályozott napirend szerint éltek életüket, akárcsak a többi konferencialátogató.

Morty, a manó valóban nem jelent meg többször, így korán kellett kelniük, hogy legyen idejük ruháik és egyéb felszerelésük tisztán tartására is.

Minden reggel Piton ébredt elsőnek. Ellenőrizte a védővarázslatokat, azután felébresztette két félajultan alvó inasát, majd kivonult a fürdőszobába, hagyva némi időt társainak, hogy magukhoz térjenek. Pandora a saját fürdő kiváltságait élvezve szintén hamar végzett, így általában a két fiatalemberre kellett várniuk.

A délelőtti előadásokat - Piton kivételével - mind becsülettel végigjegyzetelték. A férfi kivételes memória birtokában lehetett, ugyanis bár ő egyetlen tollvonással sem jegyezte fel a hallottakat, este, a jegyzetek végére könnyedén odafirkantotta a lényeges, ám kimaradt részleteket. Ő és Pandora minden alkalommal érdeklődve hallgatták végig a legújabb bájjaltani kutatások eredményeit. Harry igyekezett jó munkát végezni, ám néha elveszítette a fonalat, és örült, ha ki tudott valamit hámozni a bájjaltani szakkifejezések rengetegéből. Vele ellentétben Ron még életében nem szenvedett annyit, mint a számára érthetetlen, és száraz előadások alatt. Jegyzetlapját némi macskakaparás közé firkált kviddics stratégia tervek, valamint szívek, nyilak és versenyseprűk tarkították. Délután, a főzésbemutatók sokkal izgalmasabbak voltak, legalábbis a többiek számára. Harryt láthatóan lekötötte a bonyolult, ráolvasást igénylő főzetek elkészítése, ám barátja rettegve várta a napot, amikor ők kerülnek majd sorra.

Mindezek mellett a legfontosabb tennivalójuk a megfigyelés volt: Számon kellett tartaniuk, ki van jelen, illetve ki hiányzik a konferencia eseményiről, valamint az étkezésekről. Ezen felül éberon kellett ügyelniük rá, kivel látják együtt a három ismert összeesküvőt: Adelinda Armadillust, Draco és Devon Malfoy. Bármennyire igyekeztek is azonban, nem sikerült kiszűrniük újabb gyanús alakokat. A három megfigyelt személy jelen volt minden előadáson, és bemutatón. Az unokatestvérek leginkább egymás, Karol Kotyolov, vagy az igazgatónő társaságát keresték, aki viszont a maga kimért, tárgyilagos stílusában gyakran váltott szót kollégáival, vagy magas rangú, tekintélyes bájjaltalmesterekkel.

A közös étkezéseknél Harry és Ron sikerrel elkerülte Draco társaságát, akin jól látszott, mennyire feszült, hiába próbálta ezt könnyed csevegéssel álcázni. Pandora az első nap óta egyetlen egyszer sem tudott Devon Armadillus mellé sodródni, hogy beszélgetésbe elegyedjen vele. A fiatalember rendszerint egy gúnyos mosollyal nyugtázta a nő jelenlétét, majd egyszerűen csatlakozott a legközelebbi tanítványhoz, és mellé telepedett.

Az egyetlen előrelépést az jelentette, amikor a harmadik napon Pitonnak végre sikerült négy szemközt beszélnie Draco Malfojjal.

***

Ezen az estén - mint eddig minden alkalommal - bemutatták az igazgatónőnek a következő nap előadóit.

Filemon Fellow, elismert szakteknitely lévén magához intette Pitont, hogy Adelinda Armadillus elé járuljanak. Piton kihasználta az alkalmat, hogy alaposan megfigyelje a boszorkányt. A szénfekete szemek határozottan állták a nő jégkék tekintetét.

Az igazgatónő metsző pillantással mérte végig a férfit.

- Asszonyom, szeretném bemutatni önnek legtehetségesebb tanítványomat, Perselus Pitont, aki immár maga is elismert bájitalmester - celebrált bemutatást Mr. Fellow. Holnap ő fog bemutatót tartani nekünk.

- Üdvözlöm, Mr. Piton. Már sokat hallottam a képességeiről - udvariaskodott szándékos kétértelműséggel a boszorkány. - Milyen főzetet láthatunk öntől?

Piton kimérten köszöntötte a nőt, majd tömören összefoglalta a lényegét.

- Olyan főzetet fogok elkészíteni, mely a CruciatuS átok utóhatásait ellensúlyozza, valamint néhány órán belül alkalmazva megakadályozza a maradandó idegrendszeri károsodást.

- Nem gondolja, hogy ezzel a találmánnyal már kissé elkészt? Néhány évtizeddel ezelőtt, vagy a nemrég véget ért háborús időszakban sokakon segíthetett volna a főzete, de most már szinte felesleges.

- Bízom benne, hogy igaza van, asszonyom, és a jövőben sem lesz szükség a használatára.

- Gondolja, hogy van oka az optimizmusra? - kérdezte élesen a boszorkány, majd egy kimért biccentéssel elköszönt, és kollégái felé indult.

Piton gondolataiba mélyedve lépkedett hajdani mestere oldalán a kijárat felé, amikor váratlanul Draco Malfoy perdült elé.

- Professzor, válthatnék önnel néhány szót?

- Elnézését kell kérem, Mr. Fellow. Ez az udvariatlan fiatalember egy hajdani tanítványom, aki úgy hiszem, szeretne beszámolni nekem a legújabb eredményeiről.

- Ó, semmi baj, Perselus. Jó szórakozást! - hunyorított rá az idős varázsló, majd kissé kacsázó léptekkel megindult a szállása felé.

- Miről van szó, Draco? - érdeklődött Piton közönyös hangon.

- Jobb lenne, ha nyugodt körülmények között beszélhetnénk. Jöjjön velem!

***

A bájitalmester némán követte Dracót a Durmstrang kísérteties, vándorló fényben fürdő folyosóin, a kutatóévüket töltő diákok lakrészéig. A fiatalember elvégzett néhány nonverbális varázslatot mielőtt feltárult volna előttük a Malfoy család címerével díszített ajtó.

Az eléjük táruló lakosztály a mestereknek kijelölt szálláshelynél is fényűzőbb volt. Semmi nem utalt rá, hogy a Malfoy család vagyonának nagy részét elkobozták, vagy lefoglalták az elmúlt év során. Nyilvánvaló volt, hogy még mindig vannak tartalékaik.

A lakosztályban domináns mohazöld-ezüst színben tündöklő szőnyegek, kárpitok, valamint az ágytakaró és a baldachin a Roxfort mardekáros lakrészeinek hangulatát idézte. Ezüst fogantyúk, díszesen faragott, berakásos bútorok jellemezték a két éjjeliszekrényt, a hatalmas ruhásszekrényt, és a karmos sarkánylábakon álló íróasztalt. A szoba egyik sarkában hasonló stílusú, felül fiókos, szekreter jellegű munkapult állt, közvetlenül a bájitalfőzéshez is használatos, szokatlan formájú, függőlegesen megosztott tűzterű, keskeny kandalló mellett.

Az egyetlen feltűnően kirívó tárgy - mely azonnal a látogató szemébe ötlött - a falon függő, jókora festmény volt. Az egyszerű, dísztelen ébenfa keret ugyanúgy nem illett a barokkosan túldíszített környezetbe, mint a belefoglalt festmény. A hold sápadt fényében fürdő, nyugtalanul hullámozó, végtelen tengeren, rozoga, évszázadosnak tűnő bárka hánykolódott. A széltépett vitorlák és a korhadt deszkázat azt sejtették, mintha bármelyik pillanatban megadná magát az elemek ostromának. A mágikus festményen hánykolódó hajó annyira életszerű volt, hogy Piton szinte hallani vélte az eresztékek nyikorgását.

- Remélem, hogy előbb-utóbb jobb belátásra tér, *professzor* - törte meg a csendet Draco gúnytól csöpögő hangja.

- Nem értem, mire célszól. - A bájitalmester lassan körbesétált a helyiségben. - Látom, igyekszel biztosítani magadnak a Malfoy kúriában megszokott luxust. Apád túlságosan elkényeztetett, mindig is túl sokat adott a külsőségekre.

- Ugye nem akar a neveltetésemről prédikálni?

- Ha kívánod, beszélhetünk a tanulmányaidról is - felelte zavartalan könnyedséggel Piton, miközben belepillantott a szekreter bájital hozzávalók tárolására szolgáló, apró rekeszeibe. - Kotyolov jól tanít, de nem túl magasak az elvárásai. Az alapján, amit nálam megszoktál, bizonyára nem megerőltető tartanod a tempót.

- Az öntömjénezés helyett beszélhetnénk inkább arról, valójában miért is van itt? - vágott közbe idegesen a fiú.

- Talán te sokkal jobban tudod a választ, mint én - fürta sötét pillantását Draco tekintetébe a férfi.

- Úgy tesz, mintha a konferenciára jött volna, de valójában utánunk szaglászik! - A fiatalember kihívóan

állta a metsző tekintetét. - Azt hiszi, még mindig maga a nagy kém, a Sötét Nagyúr titkos fegyvere, és mindenkit képes az orránál fogva vezetni. - Cinikusan felnevetett. - Sejtelve sincs róla, milyen könnyedén besétált apám csapdájába.

- Nahát, csak nem eszelt ki már megint valami tervet a jó öreg Lucius? - Piton félvállról odavetett szavai ostorként csattantak, arra készítetve Dracót, hogy tovább teregesse ütökártyáit.

- Gondolja, hogy meg tudja védeni a csinos kis *tanítványát*? Nagyon szolgálatkész hölgynek tűnik, bizonyára *mindenben* a rendelkezésére áll. Addig érezze magát jól vele, amíg még megteheti! - Draco nem vette észre a férfi maszkyszerűen megfeszülő vonásait, csak mondta tovább a magáét. - Azért hozta magával őt, és a kétbalkezes inasait, akik minden bizonnyal aurorok, mert annyira gyáva, hogy egyedül nem merte idetolni a képét?

- Ennyire nyilvánvaló lenne? - kérdezett vissza Piton visszafogva indulatait. Reménykedett benne, hogy a fiú végre valami hasznos információt is felfed előtte.

- Jól ismerem magát! Soha nem lenne képes együtt dolgozni valakivel, hiszen nem bír elviselni senkit saját magán kívül. Tanítani pedig köztudottan utál, miért is fogadna maga mellé valakit?

- Mi okból beszélgetünk most itt, ha apád csapdája már csak rám kell záruljon? - Piton összefont karral, felvont szemöldökkel méregette a szöke fiatalembert, akinek általában sápadt arcát most düh pirosította.

- Mielőtt apám végez magával, tudni akarom mit tett velem annak idején a Piton kúriában! Miért törölte ki az emlékeimet arról a napról, akárcsak az anyámét?

- Gondolom, Lucius is ezt a témát fogja feszegetni, mielőtt kimondja rám a halálos átkot - morfondírozott hangosan a bájitalmester. - Bizonyára megfőzted már neki a Veritaserumot, ami hatástalan lesz, mivel minden reggel beveszem az ellenszerét. Ha ez nem működik, akkor aztán jön a jól bevált *Imperius* átok, hiszen tisztában van vele, hogy legilimenciával hiába is próbálkozik. - Draco arcáról leolvasható volt, hogy Piton minden szava talált. - Vajon miért akartál velem négy szemközt beszélni, ha úgyis ez lesz a sorsom?

- Ha elmondja az igazat magától, megkegyelmezek a kísérőinek. Elintézem, hogy legalább ők kijussanak élve a Durmstrang falai közül. Apám bosszúja csak magára, és Dumbledore hajdani üdvöskéjére, az idióta Potterre vonatkozik. Ő lesz majd a következő fogás a terítéken.

- Ne hazudj magadnak Draco! Te nem bízol meg az apádban - jelentette ki kemény hangon Piton. A fiú került a pillantását. - Szeretnéd magadnak megszerezni az információt mielőtt a tudomására jut, hogy számolhass a szándékaival, vagy a magad hasznára fordíthasd azt.

- Akkor hát elmondja végre, mi történt pontosan Bellatrix halálakor? - szegezte neki a kérdést Draco felpillantva a szőnyeg rojtjairól.

A bájitalmester komor tekintettel méregette a fiút. Természetesen esze ágában sem volt megosztani vele, mi történt Bellatrix Lestrangle életének utolsó perceiben. Az örült boszorkány - miközben élet-halál harcot vívott Pitonnal - kitergette az általa kötött Megszeghetetlen Eskü legkényesebb pontját, sőt később akár fel is áldozta volna saját unokaöccsét bosszúja oltárán.

- Valódi mardekáros vagy Draco, épp úgy, mint az apád, aki mindig a saját pecsenyéjét sütögeti a hatalom tüze mellett. A hosszú évek rutinja azonban még hiányzik belőled.

- Egy próbát megért - fintorgott a fiatal ember, majd a következő pillanatban előrántotta pálcáját, és a férfire szegezte.

- *Imperio!*

A varázslat azonban elenyészett a bájitalmester által némán felvont védőpajzson. Draco meglepetten bámulta volt házvezetőjét, aki az imént követhetetlen mozdulattal rántotta elő pálcáját, melyet most is a fiú szívére szegezett.

- Egyetlen módon tudhatod meg, amit szeretnél - kezdte vontatott hangon, ellenfelét végig sakkban tartva Piton. - Találkoznom kell anyáddal, hogy nyugodt körülmények között beszéljek vele. Természetesen négy szemközt, és Lucius tudta nélkül.

- Az nem fog menni - sziszegte Draco. - Az igazgatónő megtiltotta, hogy a bál estéje előtt betegyék a lábukat az iskola területére.

- Tehát ott lesznek?

- Igen. A bálon találkozhat a szüleimmel - felelte a fiú, és gúnyos vigyor terült el vonásain. - Apám Adelinda nénikém támogatását élvez, vele pedig nem húznék ujjat a maga helyében.

Piton egyetlen intésére kitérült mögötte a lakosztály ajtaja.

- Ez legyen az én gondom!

Amint újra magára maradt, Draco néhány pillanatig maga elé meredt, majd a festményhez lépett. Pálcájával megérintette a heves szélben imbolygó hajó orrán feszítő, faragott szirént. Néhány perc múlva egy vézna, majdnem meztelen, didergő házimanó jelent meg mellette, és mély alázattal a földig hajolt.

- Mit kíván Siportól tiszteletreméltó uram?

***

Valamivel később, Harry, Ron és Pandora kíváncsian hallgatták Piton beszámolóját a diákszoba kerek asztala körül.

- A kis féreg - morogta Ron sápadtan a dühtől, mely még mindig elborította, ha szóba került a Malfoy fiú.

- Komolyan azt hitte, hogy van esélye magával szemben? - hitetlenkedett Harry, hangjában leplezetlen büszkeséggel.

Piton ügyet sem vetett a fiúk megjegyzéseire.

- A bálon tervezik a rajtaütést - közölte Piton.

- Nem gondolja, hogy mindez csak csel? - kérdezte Pandora.

- Nincs okom kételkedni Draco szavait illetően, ahhoz ő nem elég jó színész. A színpadias szervezés szintén Lucius Malfoyra vall, de ettől függetlenül természetesen résen kell lennünk.

- Addig még két nap van hátra - nyögött fel szenvedő arccal Ron, aki igencsak nehezen tűrte a számára rettentő unalmas előadásokat.

- Valóban. Márpedig ezt a kis időt hatékonyan kell kihasználnunk. - Piton mély lélegzetet vett, mielőtt előadta volna további mondandóját. A többiek kíváncsian várták, mivel hozakodik elő. - Ha már itt vagyunk, információt fogunk gyűjteni az Árnyak vezetőjéről.

- Ó! - Ron határtalan megkönnyebbülést érzett, hogy a férfi ezúttal nem a bájitaltanra célzott. Ez már valamivel jobban hangzott.

- Az elmúlt két napban az igazgatónő, a fia, és Draco, valamint a professzorok legtöbbször mindig részt vett az előadásokon, és a főzésbemutatókon. Ezt kihasználva, holnap délelőtt alkalmatok lesz rá, hogy felderítsétek az igazgatói irodát.

A két fiú döbbenet nézett össze. Ron már egyáltalán nem érezte akkora megkönnyebbülésnek, hogy kihagyhat egy előadást. Egy ilyen jellegű küldetés különösen veszélyesnek hangzott.

- Azt sem tudjuk, melyik a szobája - méltatlankodott Harryhez intézve szavait, aki vele ellentétben kifejezetten lelkesnek tűnt. - Legalább tizenöten ülnek a tanári asztalnál az étkezőben, és mindannyian ugyanazon a folyosón laknak.

- Tuti, hogy a valódi igazgatói irodára gondol, te lüke - torkolta le barátja, amint megértette, miről van szó.

- De hát Kotyolov azt mondta, hogy annak kővé változtatott sárkányok őrzik az ajtaját...

- Pontosan - vágott közbe Piton. - Ez azonban nem jelenthet akadályt két jól képzett aurornak.

Bár nyilvánvaló volt, hogy egyelőre egyikük sem auror, és talán nem is egészen jól képzett, Ron nagyot nyelt, és elhallgatott.

- Bizonyára konkrét terve van rá, hogyan lehet kijátszani az öröket - szólalt meg végre Pandora, aki eddig hallgatott.

- A sárkányokra kell koncentrálnunk. A nyári szünetben valószínűleg nem fordítanak nagyobb figyelmet egyéb védővarázslatok kihelyezésére, hiszen alig vannak emberek az épületben. Sajnálhatod, Weasley, hogy nem ragadt rád valami hasznos Charlie bátyádtól, a sárkányok kezelésével kapcsolatban - tette hozzá a bájitalmester, majd Harryhez fordult. - Első lépésben át kell ismételni a Nagini elpusztításakor használt varázslatokat, hiszen azok eredetileg sárkányokra lettek kifejlesztve, azután megtanítok egy kissé bonyolult, de hatékony kővé változtató varázslatot, amelynek egyik egyszerűbb változatát az aurorok is használták régebben.

- Ha jól értem, maga nem tart velünk - jegyezte meg kissé meglepetten Pandora.

- Túl feltűnő lenne, ha mindannyian hiányoznánk az előadásról, sőt, az lenne a legjobb, ha maga is jelen lenne.

- Szeretnék a fiúkkal tartani - ellenkezett hevesen a nő, mindannyiuk meglepetésére. - Ha jó hangosan leteremt az előadás elején, hogy valamit elrontottam, és menjek el a könyvtárba utánanézni, máris lesz alibim. Ismerek egy hatékony jégfal varázslatot, ami ellenáll a sárkánytűznek is. Hasznunkra lehet, ha valami balul ütne ki.

Piton a fejét csóválta.

- Túl átlátszó lesz. Azonnal rájönnek, és maga után mennek.

- Ha a délutáni bemutatóra hivatkozik, és hozza a formáját, szerintem, aki ismeri be fogja venni - jelentette ki határozottan Harry.

- Draco ismeri, és ez a lényeg! Láttam már elégszer, ahogy kiosztott minket - villanyozódott fel Ron. Furcsa volt arra gondolni, hogy Piton szigorának is hasznát látják egyszer.

A szemtelenségre a férfi szigorúan összevonta szemöldökét, és komoran fürkészte őket. Végül bólintott.

- Rendben van. Pandora, ön felmegy a könyvtárba, hogy ne keltsen gyanút, majd valamivel később találkozik a fiúkkal a felső szinten. A tanárok lakrészeitől egy lépcsősor vezet tovább a toronyszobához,

amely előtt a két sárkány posztol. Potter, Weasley, használjátok a láthatatlanná tévő köpenyt!

- A mi hiányunk nem lesz feltűnő? - kérdezte Ron.

- Ha figyeltetek volna, tudnátok, hogy Mr. Sanchi inasai sem voltak jelen a főzés délelőttjén, mert készültek - torkollta le Piton, majd visszatért a küldetés részleteihez. - Fel kell készülni rá, hogy a sárkányok amint felébrednek, azonnal támadnak.

- Mi lesz, ha bömbölni kezdenek, vagy egyszerűen porrá égetnek? - aggodalmaskodott Ron.

- Amikor a kővé dermedtett runespoor feltámadt Voldemort kürtőjében, beletelt néhány másodpercbe, amíg megelevenedett, kiszínesedett a bőre, és csak azután mozdult meg - mesélte Harry. - Ezt a rövid időt kihasználhatnánk.

- Akkor hát ennyi idő áll a rendelkezésükre ahhoz, hogy ismét kővé dermesszék őket. Ha nem sikerül, akkor használjátok majd a gúzsbakötést és a szájszekek varázslatokat - javasolta Piton.

Az este hátralévő részében mindhárman egy Piton által megidézett kígyón gyakorolták a varázslatokat. Amikor Harry először meghallotta a kígyó sziszegését, meglepődött a belémarkoló hiányérzeten: szívesen megnyugtatta volna szegény állatot néhány szóval, és elnézést kért volna, amiért kellemetlenséget okoznak neki. Párszasszójúsága azonban Voldemort pusztulásával örökre elveszett.

Egyiküknek sem tűnt fel, hogy a malíciamatatóban egyre élesebbé válnak egy magas, szőke alak elmosódott körvonalai.